

Brownie eta Panky

Ekainaren amaierako berotasun leunaren azpian, hiri jendetsu batean, Brownie eta Panky izeneko bi ahizpa lau-hankakoak bizi ziren. Brownie, ile leuneko golden retriever bat, ahizpa zaharrena zen, babeslea. Panky, beti erne zeuden belarriak zituen Jack Russell nahasketa bat, energia eta jakin-min hutsa zen.

Arratsalde batean, hezurretaraino hoztu zituen elkarrizketa bat entzun zuten.

“Etxebizitzak konponketa premiazkoak behar ditu; apartamentu txiki batera joan behar dugu denbora batez… ezingo zaituztegu eraman”, esan zuen gizakiaren ahots tristeak.

Korapilo bat sortu zitzaien eztarrian. Familiatik bananduta? Etxetik alde egiten?

Egun batzuk geroago, auto bidaia batek hiritik urrun eraman zituen, muino berdeen mundu batera eta lur heze eta lore basatien usaina zuen airera. Can Penedèsera iritsi ziren, ezti koloreko hormak eta amaigabeko lorategia zituen baserri zahar batera.

Han, Roser amona zain zituen, esku leun eta zimurtuak, laztanak bezala, eta Lluís aitona, bere irribarre lasaiarekin eta dena deituko

balu bezala txistuarekin.

Hasieran, dena arraroa zen. Baserriko zaratek beldurtzen zituzten, eta gauez, saski berri batean biltzen ziren, etxe zaharreko soinu ezagunak irrikaz. Panky, normalean hain ausarta, geldirik geratzen zen Brownieren ondoan.

Baina Can Penedèsek magia motela eta pazientziatsua zuen.

Roser amonak atarian eguzkitan siesta egiteko artea irakatsi zien. Lluís aitonak, basoan zehar ibiltzean, untxiak nola jarraitu erakusten zien (harrapatu gabe, dibertitzeko besterik ez) eta zein baia zeuden helduak jateko. Browniek, bere babes-senarekin, misio berri bat aurkitu zuen: ardi-taldea zaintzea, arkumerik ez galtzeko. Pankyk ekiloreen artean tximeletak jarraitzearen eta baserriko katuekin ezkutatzearen poza aurkitu zuen, eta azkenean errespetua irabazi zioten.

Herriko jai nagusian izan zen, Roser eta Lluísen artean eserita, su artifizialak zerua margotzen ikusten, ulertu zutenean. Browniek burua amonaren magalean jarri zuen astiro, eta Pankyk, energia alde batera utzita, aitonaren hanketan makurtu zen. Arnas sakon eta pozik bat atera zitzaion bularrean. Jada ez zen “helmuga aldi baterakoa”. Etxea zen.

Eraiki zuten lotura ez zen lehen familiaren maitasunaren ordezkoa, baizik eta lotura berri eta sendo bat, zaharrarekin batera ehundua, sendoagoa eginez.

Itzultzeko eguna iritsi zen. Familiaren autoa lurrezko bidean agertu zenean, bihotzek poz-pozik salto egin zuten, eta baita tristura ukitu batekin ere. Korrika joan ziren haiengana, zirraraz zaunka, aurpegi ezagunak miazkatuz zoriontasun hutsezko jauzien artean.

Baina autoan sartu aurretik, Browniek eta Pankyk azken aldiz begiratu zieten Roser eta Lluísi. Itun bat zirudien keinu batekin, azken bultzada maitekorra eman zieten, isilpeko “eskerrik asko” iletsu bat.

Orain, beren hiriko etxean, Browniek eta Pankyk bi ohe, bi ontzi eta maitasun bikoitza dituzte bihotzean. Eta begiak ixten dituztenean lo egiteko, batzuetan Roser amonaren ogi berriaren usaina, Lluís aitonaren txistua paseatzera deitzea eta Can Penedèseko udako bake infinitua amesten dituzte, non ikasi zuten maitasunak, edozein formatan agertzen den, beti aurkitzen duela sustraiak botatzeko bidea.

